

Nr 23.

Av herr **Lindley**, *angående förberedande undersökning i fråga om fastställande av maximivikt å bördor, vilka mera regelmässigt bäras av i verksamhet anställda.*

Frågan om maximivikt å bördor avsedda att bäras har under senare år diskuterats å flera kongresser. I all synnerhet ha kvarn- och bageriarbetare utvecklat en livlig agitation i syfte att få vikten på mjöl- och spannmålsäckarna reducerad till ett maximum av 75 kg. Även hamn- och magasinsarbetare i Tyskland m. fl. länder ha sedermera uppställt liknande krav.

För dem som i likhet med undertecknad haft tillfälle att under flera decennier se hamn- och spannmålsarbetare dagligen bära säckgods av ända upp till 110 å 120 kg. vikt utan att häremot framföra några mera högljudda klagomål, syntes denna agitation till en början ganska verklighetsfrämmande. Dessa arbetare skulle i många fall betrakta en nedsättning av vikten såsom en försämring i deras ekonomiska förtjänstmöjligheter, enär det vanligtvis åtgår samma tid att bära en lättare säck som en tyngre, och då ersättningen i allmänhet utgår efter tonberäkning, måste en reducereing av säckvikten medföra försämrade förtjänstmöjligheter, såvida icke ackordsbetalningen får motsvarande höjning.

Genom närmare studium av problemet har dock även jag blivit övertygad om behovet av den påkallade reformen. Av läkare verkställda undersökningar i olika länder har nämligen ådagalagts att de arbetare som på grund av arbetets natur måste lyfta och bära dessa tunga bördor bliva tidigt utarbetade, utsättas ofta för bråck, plattfothet, krokhet i rygg och ben samt andra deformiteter, ävenså bli predisponerade för en mängd andra åkommor och sjukdomar. Dessutom torde bärande av tunga bördor ha ett stort inflytande på olycksfallsfrekvensen, såsom ifråga om benbrott, ledvrickningar och muskelbristningar etc.

Ingående undersökningar angående bördornas fysiska verkningar ha även verkställts i ett antal länder med avseende på soldaternas fältmässiga utrustning, varvid man allmänt kommit till det resultatet att packningens tyngd ej bör uppgå till stort mer än $\frac{1}{3}$ av kroppsvikten.

Reglering av hit hörande förhållanden skulle kanske av många anses vara en fråga som bör avgöras vid förhandlingsbordet mellan arbetarnas och arbetsgivarnas organisationer. Detta låter sig emellertid knappast göras till följd av transporterens internationella karaktär. Samma förhållanden lägga även ett stort hinder i vägen för ett nationellt fixerande av maximivikten. Många utomeuropeiska länder bruka nämligen exportera varor i säckar på över 100

kg. vikt. Såsom ex. kan i detta sammanhang påpekas att det från Cuba importerade sockret har en vikt på över 150 kg. pr. säck.

Spörsmålet måste därför bliva föremål för internationell utredning och beslut. Av inkomna meddelanden framgå att Internationella Arbetsbyrån i Genève allaredan har upptagit frågan till ingående omprövning.

Då det kan befaras att de representanter, som Sveriges regering eventuellt kommer att sända till nästkommande konferens, där bl. a. även denna fråga lär komma att behandlas, kan komma att ställa sig oförstående under påpekande av att intet yrkande i dylik riktning framkommit från arbetarehåll i vårt land, har undertecknad ansett behöfligt att här framlägga en motion med yrkande,

att riksdagen måtte besluta anhålla, det Kungl. Maj:t måtte verkställa förberedande undersökning på de arbetsområden vilka kunna tänkas bliva berörda genom fastställande av en maximivikt på 75 kg. å de bördor, som mera regelmässigt bäras av i verksamhet anställda.

Stockholm den 13 januari 1928.

Charles Lindley.